

[Steen Folke]

bestride, at også den socialdemokratiske regerings holdning på dette område på en række punkter var uklar, men det var vel ikke i den forstand, at hr. Ivar Nørgaard fandt, at den nuværende og den tidligere regering var på linje.

Jeg mener, at socialdemokratiet og den tidligere, socialdemokratiske regering har et medansvar for, at Genscher-Colombo-planen ikke for længst er blevet skrinlagt. Den socialdemokratiske regering kunne have nedlagt veto mod videre behandling i EF, men den daværende regering accepterede, at der blev arbejdet videre med planen – et arbejde, der nu ser ud til at resultere i en barberet udgave af Genscher-Colombo-planen om nogle måneder med dansk tilslutning. Selv om der har været tale om en grundig barbering, så bliver det alligevel tale om et skridt i den forkerte retning, i retning af den politiske union. Det beklager vi stærkt.

Under den debat, vi havde om sagen den 28. januar i år, sagde den daværende udenrigsminister, hr. Kjeld Olesen, bl.a., at regeringen godt ville være med til at se på den praktiske anvendelse af Luxembourgforliget, altså vetoretten, og at regeringen godt ville gå ind for en styrkelse af samrådsproceduren mellem EF-Parlamentet og Ministerrådet, hvis blot det skete uformelt. Det blev varmt applauderet af hr. Erhard Jakobsen dengang. Det er sådanne åbninger, der har banet vejen for sagens videre behandling i EF med udsigt til, at der nu tidligt næste år vil komme en vedtagelse af en – ganske vist stærkt beskåret – Genscher-Colombo-plan med dansk tilslutning.

Lad mig kort sige noget om hovedpunkterne i planen, selv om andre ordførere nødvendigvis har været inde på det samme: målet, den såkaldte europæiske union, som først skal gennemføres ved vedtagelse af en akt og derefter 5 år senere funderes traktatmæssigt, sammensmeltningen af EPS og det EF-samarbejde, der foregår efter Romtraktaten, oprettelsen af et permanent sekretariat for EPS, en styrkelse af Det europæiske Råd, topmøderne, som skal tillægges en større formel status, forsvarsministermøder i ministerrådsregie med sigte på efterhånden at udvikle fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik inkl. militærpolitikken, udhuling af vetoretten – jfr. de ønsker, EF-Kommissionen har fremsat ved en række lejligheder; man kan også hen-

vide til, at det ikke er så længe siden, at England rent faktisk blev nægtet brug af vetoretten i praksis i en bestemt sag – og endelig udvidede beføjelser til EF-Parlamentet, bl.a. gennem en udbygget samrådsprocedure. Dette er nogle af hovedpunkterne i Genscher-Colombo-planen, punkter, som VS selv sagt vender sig kraftigt imod.

Udenrigsministeren gennemgik en række af disse punkter og flere andre i sin tale, og jeg vil komme med nogle kommentarer og måske et par spørgsmål til udenrigsministeren.

For det første blev der sagt fra ministerens side, hvis jeg forstod det rigtigt, at der nu var enighed om – og det vil sige, at den danske regering altså også er enig i – at der i dette papir, denne akt, eller hvad det nu vil blive kaldt til sin tid, vil være en omtale af Det europæiske Råd, der ligesom formaliserer, at Det europæiske Råd udstikker generelle politiske linjer for samarbejde. Det europæiske Råd har jo hidtil været en fuldstændig uformel institution, og jeg mener, det vil være kedeligt, hvis man tager skridt – selv om de måske er forsigtige – til en formalisering af Det europæiske Råds placering i det samlede mønster. Så sker der reelt alligevel en formaliseret ændring af institutionerne i forbindelse med EF. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om jeg har forstået det rigtigt, at den nuværende regering faktisk går ind for et afsnit herom i dette dokument om en europæisk akt, eller hvad det kommer til at hedde.

For det andet Luxembourgforliget, hvor udenrigsministeren opremsede en række forskellige holdninger og derefter om den danske regerings holdning sagde, at der ikke ville være dansk tilslutning til en tilsidesættelse af Luxembourgforliget. Nej, tak for det! Det var der vist alligevel heller ingen der havde forestillet sig. Men jeg vil gerne have en mere præcis holdning fra regeringen. Er det sådan, at regeringen ikke vil være med til nogen ændringer vedrørende vetoretten og dens faktiske anvendelse og procedure osv.? Det er ikke blot et spørgsmål om ikke at ville være med til en egentlig tilsidesættelse af hele Luxembourgforliget; det er også et spørgsmål om andre – måske mindre vidtgående – ændringer i vetorettens brug og administration og procedure.